

— Μή γκρινιάζεις λοιπόν, μή γκρινιάζεις, άγοιπτή μου Πίτ!... Έλεγε και επανέλαμβανε φωναχτά στον έαυτο του ό Πίτ ό στρατοκόπος, τό ταξειδιάρικο πουλί, ό «βασιλεύς τών ζητιάνων», όπως ό ίδιος έπιτοφροσθε με κομπασμό τόν έαυτο του.

— Έβράζει βιαστικά, με τό μικρό του σακκούλι στον όμο και τό ραβδί τόν στο χέρι, εϋθύμος πάντα, έτοιμος ν' άσειτευή με τό καθετί και πρώτα απ' όλα με τόν ίδιο τόν έαυτο του:

— Άγαπητέ μου Πίτ, μου κάνεις τή χάρη νά πάγης τις γκρινιές σου; Κοιράστικες, τό καταλαβαίνω... Μά νά πού σε λίγο θά εϊμαιστε στην πόλι, θά φάμε και θά κοιμηθούμε, Πίτ, όπως άξίζει σ' άνθρώπους σάν τήν αφεντιά μας!

Τι θά έρωγε και πού θα κοιμότανε ό Πίτ, σάν πήγαινε στην πόλι; Νά τι δέν εϊχε σκεφθεί. Νά κάτι, γιά τό όποιο ποτέ του δέ θάλεσε νά χαλάσει τό χέρι του...

— Έπειτα από λίγη ώρα διέσχισε κιάλας τόν άκρινό δρόμο τής πολιτείας. Κάπου εκεί, σ' έναν ξεροπόταμο, ήταν μία γέφυρα. Έκεί τάξε μ' ένα βιαστικό βλέμμα τήν μεσαιή καμάρα και σκέφθηκε: «Νά ένα παλατάκι!». Δέν έσταμάτησε όμως και πολύ σ' αυτή τή σκέψη. Έκροσπέρους περιήφανα κ' ακατάδεχτα και έστριψε τήν άγκωνή τού δρόμου.

— Έφαγα κάποιος με στολή έξοφράβε μπροστά του. Τό σούρουπο έφευγε κιάλας και ό Πίτ μόλις μπορούσε νά διακρίνη τό πρόσωπο του με τά μεγάλα μουστάκια.

- Πού πιάς; ρώτησε τόν Πίτ αυστηρά.
- Πού πάω; Άραιά ερώτησις!... Όπου με βγάλεϊ ό δρόμος.
- Έχεις χρήματα;

— Ό Πίτ δέν άποκρίθηκε. Άναποδογόρισε μονάχα τις τσέπες του.

— Ζητιανεύεις; ρώτησε πάλι ό άνθρωπος με τή στολή.

— Άν ζητιανεύω; Όχι δά... Άπόψε όμως θά παρακαλώσα κάποιον νά μου δώσει νά φάω και νά κοιμηθώ. Πενώ και νυστάζω.

— Έλα μαζί μου, εϊπε τότε ό άνθρωπος.

Και οι δύο μαζί ξεκίνησαν.

— Η πολιτεία ήταν φραία, εϊχε και άσουλν γιά τούς φτωχούς. Έκει θά περνούσε τή νύχτα του ό Πίτ. Δέν ήταν ακατάδεχτος, τόν οδηγούσαν σ' ένα μικρό κελλί πού εϊχε τρία σανιδιένα κρεββάτια. Κανένας άλλος όμως δέν έφιλοξενείτο εκεί αυτή τή νύχτα.

Δέν πέρασε πολλή ώρα και ν' ένας φιλτάκας έφερε στον Πίτ τό φαγητό του: Σούπα, ψωμί και νερό. Άλλ' ό Πίτ δέν ήτανε περιήφανος, αυτό τό εϊταίε από τήν άρχή. Έφαγε με μεγάλη δρεξη και έπειτα πήγε στο παράθυρο. Ό δρόμος ήταν έρημικός, άλλ' από μακριά ερχότανε ό θόρυβος τής μεγάλης πολιτείας. Ό φιλτάκας ξαναγόρισε γιά νά πάρη τό πάτο. Ό Πίτ έβγάλε ένα σιγάρο από τήν τσέπη του, μά ό φίλακας τού έκαμε νόημα και τοίπτε αυστηρά:

— Άπαγορεύεται τό κάπνισμα!

— Έπειτα έφυγε και ό Πίτ άφησε τό παράθυρο.

— Καληνύχτα, εϊπε στον έαυτο του και αύριο με ύγεια!...

— Έτσιε νά κοιμηθῆ, μά έξαφνα άκουσε μία γλυκειά, ψιλοτραγουδιστή φωνή από τό διπλανό κελλί. Στήν άρχή τόν νά θύμισε, έπειτα όμως άνεγνωρίως μέσα τόν ότι αυτή ή λεπτή φωνούλα ήταν έξαίρετική νόστιμη μέσα στην ξεγνοιασιά τής. Εσπρώκθηκε έλαφρά και χτύπησε στον τοίχο.

— Άλλό!... Ποιός σπίνος βρίσκεται πλάι μου;

— Η φωνή εϊσώπησε. Ό Πίτ επανέλαβε τήν ερώτησί του. Και τότε ή φωνή τού άποκρίθηκε:

— Πουός εϊν' εκεί;

— Πουός; Μά έγω δά! Έγώ, ό Πίτ, ό στρατοκόπος, τό ταξειδιάρικο πουλί, ό βασιλεύς τών ζητιάνων!

— Τι εϊπες; δέν καταλαβαίνω τίποτα.

— Άκουσε, εϊπε τότε ό Πίτ. Μάς χωρίζεϊ μία πόρτα και ή πόρτα έχει κλειδαρότρητα. Βάλε λοιπόν εκεί τό αυτιάκι σου, ό γλυκό πνεύμα αυτής τής νύχτας, γιά νά τό πούμε με τήν ήσυχία μας.

— Έτσι και έγινε.

— Πώς έξέπεσε ό σπίνος μου έδώ; ρώτησε ό Πίτ.

— Έκανα ένα φόνν: άποκρίθηκε ή φωνή.

— Τι; τι εϊπες; Έκανες φόνν;

— Ναι, σου φαίνεται παράξενο; Έκλεψα κ' έσφαξα μία δριφθα.

— Χμ... Νά κάτι πού δέν πρέπει νά κάνη κανείς, μουρμούρισε ό Πίτ.

— Τι νά γίνη... όταν πεινάει κανείς;

— Τι; Εϊσαι και σū ένας φτωχός διάβολος στον κόσμο; Πώς σέ λένε;

— Έμένα; άπάντησε ή φωνή Μά λένε Γκάμπυ.

— Νά ένα παράξενο όνομα!

— Μπορεί νάνε και παράξενο. Μά αυτό μου δώσανε στο τ.ίρκο.

— Τι; Αουλεύεις στο τ.ίρκο άκόμ; ρώτησε ό Πίτ.

— Έδούλευα δηλαδή. Γιατι τώρα... τώρα με έδιωξαν από κεί..

— Και γατι αυτό, Γκάμπυ;

— Η φωνή έμεινε γιά μία στιγμή σιωπηλή. Έπειτα άποκρίθηκε:

— Γιατι; Νά... Ξέρεις, εκεί στο τ.ίρκο ήτανε κάποιος παληάνθρωπος... νά. ένας παληάνθρωπος, ξέρεις, πού ήθελε νά...

— Άλλά ό Πίτ δέν τήν άφησε νά εξακολούθησῃ.

— Καταλαβαίνω, εϊπε, σέ καταλαβαίνω, Γκάμπυ, παιδί μου...

Εϊνε περιττό νά μου διηγηθῆς... Ένας παληάνθρωπος εϊνε πάντα παληάνθρωπος!

— Εστάθηκε μία στιγμή σιωπηλός, και έπειτα εϊπε:

— Γκάμπυ, εϊσ... εϊσαι ένα άκόμ και πολύ φραία, δέν εϊν' έτσι;

— Και σū; ρώτησε χωρίς ν' άποκριθῆ ή φωνή.

— Χμ... Έκανε ό Πίτ, δέν άπαντάς... εϊσαι γυναίκα και σū, όπως όλες σας. Πώς εϊμαι; Νά σου τό πῶ. Εϊμαι πλατις στους ώμους και στενός στην μέση, Γκάμπυ. Έχω μαλλιά σάν τό χοιράφι, γά, χά... και μάτια σάν τό αστάλι και τό στόμα μου πάντα γελά. Η ήλικία μου; Θαρωό πῶς δέν εϊμαι και γέρος άκόμα!...

— Πίτ, εϊσαι όμορφος, τό καταλαβαίνω, εϊπε ή φωνή πίσω από τήν κλειδαρότρητα. Μά έγω, ό! πόσο άσκημη εϊμαι!

— Άλήθεια;

— Ναι, σου λέγω. Δέν εϊμαι γιά νά με δουν μάτια άνθρώπου! Και ή φωνή έσκασε στα γέλια.

— Χμ, χμ... Καταλαβαίνω, εϊπε ό Πίτ. Καταλαβαίνω πόσο άσκημη εϊσαι. Μά τι κακό νά εϊνε κλειστή αυτή έδώ ή διαβολότρητα!

— Εσταμάτησε γιά μία στιγμή και έπειτα ξαναεϊπε:

— Φαντάζουμαι πόσο φραία θά εϊσαι, όταν παίξεις στο τ.ίρκο, Γκάμπυ. Μά κ' έγω θά καταφέρνω, μη βλέπεις. Νά, άκουσε. Πές μου ένα ζωό, όποιο θέλεις, και θά σου κάνω τή φωνη του.

Αυτό διασκέδαζε ύπερβολικά τή Γκάμπυ. Και άρχισαν. Ό Πίτ έμεινε θαυμάσια τό σκύλο, τή γάτα, τόν πετεινό, όλα, όλα...

— Μπράβο, Πίτ! φώναξε τότε ή Γκάμπυ. Εϊσαι ύπεροχος. Μπορείς νά κάρης τήν τύχη σου στο τ.ίρκο! Άκουσέ με, έχω μία ιδέα. Μπορούμε οι δύο μας νά κάνουμε ένα άξιόλογο νούμερο, έτσι όπως εϊμαστε, χωρίς κοστούμια, χωρίς τίποτα. Ένα νούμερο πού θά μάς δώσει λετάδα. Νά, τά «ταξειδιάρικα πουλιά». Μ' άκοις, Πίτ;

— Έξακολούθησαν τή συνομιλία τους όλόκληρη τή νύχτα, ίσαμε τό πρωί, πίσω από τήν κλειδαρότρητα πάντα! Έοχεδίαζαν τό μέλλον τους. Μιλούσαν σάν δύο καλοί σύντροφοι πού γνωρίζονται από χρόνια...

— Όταν τό πρωινό φῶς έπληξε μέσα στο κελλί του, ό Πίτ ήταν άκούμη εκεί. Και έσφαγα έβγαλε μία κραγή χαράς.

— Γκάμπυ! φώναξε. Γκάμπυ!

Κάτι εϊχε ανακαλύψει, μόλις έφυγε τό σκοτάδι.

— Γκάμπυ!... Η πόρτα... Τι βλάκας πού εϊμαι, τι βλάκας πού εϊμαι... Η πόρτα ήταν άνοχη δλη τή νύχτα κ' έγώ τήν ένομίζα κλειδομένη! Όλη τή νύχτα!...

— Η πόρτα άνοιξε τότε άμέσως και ό Πίτ ώρμησε στο διπλανό κελλί. Η Γκάμπυ ήταν εκεί.

— Εστάθηκαν κάμποση ώρα ό ένας άντίκρυ στον άλλο, με περιέργεια, με θαυμασμό. Έξαφνα ό ήλιος χτύπηε λαμπρός μέσα στο κελλί. Και τήν ίδια στιγμή έπесαν ό ένας στην άγκυλιά του άλλου.

— Γκάμπυ!

— Πίτ!

— Η πόρτα τού άσούλου άνοιξε σέ λίγο. Και τά δύο «ταξειδιάρικα πουλιά» βγήκαν έξω πρὸς τό άγνωστο, πρὸς τήν ευτυχία...

